

UNIWERSYTET
ŁÓDZKI

Profesor

Ignacy Ryszard Danka

Profesor doktor habilitowany Ignacy Ryszard Danka urodził się 26 czerwca 1937 r. w Łodzi. Jest synem Ignacego Danki (1908–2003), fotografa, i Reginy Marii z Dziedziczaków (1918–1977). Ukończył szkołę podstawową i technikum księgarskie w Łodzi. W 1954 r. powołał nieformalne stowarzyszenie „Ausra”, dążące do odtworzenia mowy, kultury i religii indoeuropejskich przodków. Po uzyskaniu matury studiował od roku 1957 filologię klasyczną w Uniwersytecie Warszawskim. W roku 1962 uzyskał stopień magistra filologii klasycznej na podstawie pracy *De Babylonia Gilgamide cum carminibus Homeri comparata* (promotor: prof. dr hab. Kazimierz Kumaniecki). W tym samym roku został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Filologii Klasycznej Uniwersytetu Łódzkiego. W roku 1969 w Uniwersytecie Łódzkim przedstawił dysertację *Pierwotny charakter Leitoiów (Apollo, Artemida) i ich hipostazy w świetle epitetów homeryckich* (promotor: prof. dr hab. Stefan Oświecimski), na podstawie której przyznano mu stopień doktora nauk humanistycznych. W roku 1983 w Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie uzyskał stopień doktora habilitowanego w zakresie językoznawstwa na podstawie rozprawy *Stanowisko języków anatolijskich w rodzinie indoeuropejskiej i ich wzajemne związki*. W roku 1983 został mianowany docentem i kierownikiem Pracowni Słownika Języka Indoeuropejskiego. Jako nauczyciel akademicki był powszechnie lubiany i uznawany za

znakomitego dydaktyka, świetnego organizatora, nieustrudzonego propagatora łaciny żywej i rekonstruowanego języka indoeuropejskiego. Stworzył intensywnie działającą Sekcję Indoeuropejską przy Kole Łódzkim Polskiego Towarzystwa Filologicznego i przez wiele lat był jej przewodniczącym. Z jego inicjatywy powstał Interdyscyplinarny Zespół Naukowo-Badawczy Międzynarodowej Komunikacji Językowej, na którego czele stał przez ponad dwadzieścia lat (1984–2007). Organizował liczne konferencje, sesje i zebrania naukowe. W 1990 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego UŁ. W latach 1996–2005 pełnił odpowiedzialną funkcję kierownika Katedry Filologii Klasycznej Uniwersytetu Łódzkiego, doprowadzając jednostkę do najbujniejszego rozkwitu. W latach 2002–2007 kierował Zakładem Językoznawstwa i Indoeuropeistyki przy Katedrze Filologii Klasycznej Uniwersytetu Łódzkiego. Ogółem opublikował ponad 150 publikacji, w tym kilkanaście monografii. Stworzył dwa czasopisma naukowe – jedno o profilu klasycznym „Collectanea Philologica” (wychodzące od roku 1995) i drugie o profilu indoeuropeistycznym „Studia Indogermanica Lodziensia” (wydawane w latach 1998–2012). Wypromował 6 doktorów i ponad 40 magistrów. Założył łódzką szkołę indoeuropeistyczną specjalizującą się w językoznawstwie diachronicznym i religioznawstwie porównawczym. W 2007 r. odszedł na emeryturę. W latach 2008–2014 był zatrudniony jako profesor w Wyższej Szkole Studiów Międzynarodowych w Łodzi. W roku 2010 decyzją Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego otrzymał tytuł profesora. Ponadto został członkiem Komisji Językoznawczej PAN na kadencję 2011–2014. W trakcie pracy w Uniwersytecie Łódzkim otrzymał liczne nagrody i odznaczenia. Był dwukrotnie żonaty, ma córkę Dominikę i wnuka Piotra.

Opracował prof. dr hab. Krzysztof Tomasz Witezak